

Endvidere skal det sikre, at der vil være tilstrækkeligt med uddannede pædagoger til rådighed.

Det bemærkes, at beslutningsforslaget i hovedsagen er en genfremsættelse af et tidligere fremsat forslag, der senest blev fremsat i folketingsåret 1992-93, B 77, se Folketingstidende 1992-93, forhandlingerne sp. 6887, 8233 og 10868 og tillæg A sp. 7973 samt tillæg B sp. 1659.

Bemærkninger til forslagets enkelte punkter

Ad 1

§ 69 i lov om social bistand pålægger allerede i dag kommunerne at sørge for »... det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for børn...«. Denne garanti, som egentlig synes klar nok, har vist sig ikke at sikre nødvendig børnepasning. Derfor skal der indføres en formulering, der fastslår et egentligt retskrav for forældre på at få deres børn passet.

Garantien skal i første omgang gælde for småbørn, dvs. fra barselorlovens udløb til det tidspunkt, hvor barnet optages i 1. klasse (eller påbegynder anden form for undervisning i overensstemmelse med undervisningspligten). Den skal også gælde for børn, der ønskes passet på et senere tidspunkt end ved barselorlovens udløb. Kommunen skal have krav på et rimeligt varsel.

Der indsættes samtidig en bestemmelse, der giver kommunen mulighed for at fravige pasningsgarantien frem til den 1. september 1995 under forudsætning af, at den til gengæld sørger for at afvikle ventelisterne så hurtigt, det kan lade sig gøre under hensyntagen til den demokratiske proces, lokalplanvedtagelser, indhentning af licitationstilbud, byggetider etc.

Datoen er sat til den 1. september 1995, så kommunerne i deres planlægning kan tage hensyn til det udtag, der sker i sommermånederne i forbindelse med start i skole og børnehaveklasse.

Ad 2

I dag kan kommunerne ikke lånefinansiere nybyggeri af daginstitutioner (bortset fra en forsøgspulje på 30 mio. kr.). Det er en alvorlig forhindring for afvikling af ventelisterne, især i en periode, hvor behovene stiger. Samtidig er det en besynderlig nedprioritering af en vigtig opgave i en tid, hvor kommunerne ellers kan låne til mange andre formål.

Derfor foreslås lånebekendtgørelsen ændret, så lånefinansiering kan finde sted på normale lånevilkår, jf. § 6 i bekendtgørelsen, hvad enten formålet er at opføre nye bygninger eller indrette eksisterende lokaler til brug for børnepasning.

Dermed vil kommunerne også kunne indgå aftaler med pensionskasser m.v. om leje af lokaler til daginstitutioner, uden at det belaster deres låneramme.

Ad 3

Kommunerne skal gennem Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT) sikres kompensation for udgifterne til børnepasningsgarantien, herunder renter og afdrag på lån til nye daginstitutioner. Kompensationen opgøres traditionelt på et bestemt tidspunkt, mens merudgifter som følge af stigende behov efter dette tidspunkt skal finansieres af kommunerne selv (bortset fra de områder, der dækkes af budgetgarantien).

Forslagsstillerne mener, at dette princip skal følges, således at kommunerne gennem DUT tilføres et beløb, der skønnes at udgøre ca. 1 mia. kr., til dækning af afvikling af de aktuelle ventelister. Fremover vil behovet for pasning stige som følge af dels den demografiske udvikling, dels stigende efterspørgselsgrader for alle aldersklasser. Udgifter hertil skal kunne rummes inden for de aftaler, regeringen måtte indgå med kommunerne om økonomien for 1995 og senere.

Beløbet på 1 mia. kr. er baseret på, at en del af de ovennævnte 32.000 pladser er etableret i 2. halvår 1993, og at en anden del af dem er udtryk for udbygning, der ville ske i alle tilfælde og derfor ikke skal kompenseres gennem DUT.

De statslige udgifter vil i vid udstrækning kunne finansieres ved sparede dagpenge m.v. som følge af lavere arbejdsløshed. Den samlede finansiering vil fremgå af SF's ændringsforslag til finansloven.

Den kommunale medfinansiering vil kunne ske uden skatteforhøjelser gennem den reale stigning i skattegrundlaget, som regeringen forventer. For at gardere mod det tilfælde, at regeringens prognose herfor ikke holder, skal regeringen udstede en budgetgaranti. Der henvises til den model, der er anvendt i kommuneaftalen for 1993 og aftalerne for Københavns og Frederiksberg Kommuner for 1994.

Ad 4

Udgifterne til børneområdet har været stigende i mange år, uden at børnetallet har fået større betydning i de mellemkommunale udgiftsbehovsudlingsordninger. Børnepasningsgarantien vil yderligere få udgifterne til at stige. Som minimum skal der derfor ske en forhøjelse af den vægt, antallet af 0-6-årige børn har i de nævnte ordninger. Men herudover må det undersøges, om f.eks. urbaniseringsgra-